A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (első tanács)

2013. április 10.*

„Ökoturizmussal kapcsolatos projekt finanszírozásához nyújtott pénzügyi támogatás — A visszatérített összegek visszafizetése — A támogatás visszavonásáról szóló korábbi határozatnak a Törvényszék által történő megsemmisítését követően hozott határozat — Kompenzációs kamatok — Késedelmi kamatok — Kiszámítás”

A T-671/11. sz. ügyben,

az **IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH** (székhelye: München [Németország], képviseli: C. Pitschas ügyvéd)

felperesnek

az **Európai Bizottság** (képviselik: F. Dintilhac, G. Wilms és G. Zavvos, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

a felperesnek kompenzációs kamatok címén 158 618,27 eurót magában foglaló, összesen 720 579,90 eurót kitevő összeg megfizetését elrendelő 2011. október 14-i bizottsági határozat [ENTR/R1/HHO/lsa – entre.r.l(2011)1183091] részleges megsemmisítése iránti kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács),

tagjai: J. Azizi elnök (előadó), S. Soldevila Fragoso és S. Frimodt Nielsen bírák,

hivatalvezető: K. Andová tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2012. november 28-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 A jelen kereset ugyanazon felek közötti, 1994 óta a Törvényszék és a Bíróság elé terjesztett számos jogvita tárgyát képező ügyek sorába illeszkedik.

* Az eljárás nyelve: német.

2 E jogviták közül az utolsóról a Törvényszék a T-297/05. sz., IPK International kontra Bizottság ügyben 2011. április 15-én hozott ítéletében (EBHT 2011., II-1859. o.) (a továbbiakban: 2011. április 15-i ítélet) határozott, amely jogerőre lépett, és amelyben a Törvényszék megsemmisítette a felperesnek, az IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH-nak (a továbbiakban: IPK) az Ecodata-projekt keretében 530 000 ECU pénzügyi támogatást odaítélő 1992. augusztus 4-i határozata (003977/XXIII/A/3 – S92/DG/ENV8/LD/kz) visszavonásáról szóló, 2005. május 13-i bizottsági határozatot [ENTR/01/Audit/RVDZ/ss D(2005) 11382] (a továbbiakban: 2005. május 13-i határozat). Ebben az ítéletben a Törvényszék lényegében úgy ítélte meg, hogy az Európai Bíróság helyesen állapította meg az IPK által elkövetett, a pénzügyi támogatás visszavonását főszabály szerint igazoló szabálytalanságokat (128–145. pont), az említett határozatot mindazonáltal meg kell semmisíteni, mivel figyelmen kívül hagyta a vonatkozó elévülési időt (147–166. pont).

3 2011. július 27-i levelében az IPK a Bizottság Vállalkozáspolitikai és Ipari Főigazgatóságától összesen 911 987,86 eurót kitevő összeg megfizetését kérte. Ezen összeg három részből állt, azaz egy első, 212 000 eurót kitevő, az IPK-nak meg nem fizetett, azaz a számára 1992-ban odaítélt pénzügyi támogatás 40%-át kitevő részből, egy második, az IPK által már a Törvényszéknek a fenti 2. pontban hivatkozott 2011. április 15-i ítéletének kihirdetése előtt visszatérített 318 000 eurót kitevő részből, azaz az említett pénzügyi támogatás 60%-ából, valamint egy harmadik, az IPK által a Bizottságnak a második résszel együtt fizetett késedelmi kamatoknak megfelelő, 31 961,63 eurót kitevő részből. Egyébiránt ebben a levélben az IPK 252 394,36 euró összegnek megfelelő, 1994. január 1-jétől számított késedelmi kamat fizetését kérte az első részt illetően, a második rész vonatkozásában pedig 2007. május 18-tól számított 97 631,87 euró megfizetését, amely összeg kiszámítását mellékelte e levélhez. Végül az IPK 2011. augusztus 26-ig tartó határidőt szabott a Bizottságnak a fizetési kérelme teljesítéséhez.

4 A 2011. augusztus 26-i elektronikus levélben az IPK emlékeztette a Bizottságot a fizetési kérelmére.

5 A 2011. szeptember 2-i levélben a Bizottság tájékoztatta az IPK-t arról a tényről, hogy alapos vizsgálatnak vetette alá az iratok tartalmát, és a fenti 2. pontban hivatkozott ítélet alapján fog eleget tenni kötelezettségének. A Bizottság tudatta továbbá az IPK-val, hogy az e címen fennálló kötelezettség teljesítésére irányuló közigazgatási eljárás hosszú ideig is eltarthat.

6 A 2011. szeptember 4-i levélben az IPK tájékoztatta a Bizottságot többek között arról, hogy nem érti a fenti 2. pontban hivatkozott ítélet Bizottság által történő vizsgálata okozta késedelmet, és 2011. szeptember 16-ig adott a Bizottságnak haladékot arra, hogy tájékoztassa őt a vizsgálat eredményéről.

7 Egy 2011. szeptember 14-i telefonhívás során a Bizottság egyik alkalmazottja arról tájékoztatta az IPK tanácsát, hogy ki fogja fizetni és vissza fogja téríteni a pénzügyi támogatás teljes összegét, valamint 31 961,63 euró összegben késedelmi kamatot is fizet. A Bizottság nem határozott azonban arról, hogy sor kerül-e, és ha igen, milyen mértékben kerül sor az ezen összegek utáni kamat megfizetésére.

8 2011. október 11-én az IPK tanácsával folytatott újabb telefonbeszélgetés alkalmával a Bizottság nem hivatalosan tájékoztatta az IPK-t arról, hogy az IPK által fizetett, összesen 530 000 euró összegű pénzügyi támogatás, valamint 31 961,63 euró összegű késedelmi kamat IPK részére történő kifizetéséről határozott. Egyébiránt a Bizottság 158 000 euró összegű kamatnak az IPK részére történő kifizetéséről határozott. Az IPK tehát összesen körülbelül 720 000 euró összeget fog kapni egy hónapon belül.

9 2011. október 14-én a Bizottság elfogadta és közölte az IPK-val az ENTR/R1/HHO/lsa – entre.r.l(2011)1183091 hivatkozási számú határozatát (a továbbiakban: vitatott határozat).

10 A vitatott határozatban a Bizottság kifejtette egyrészt, hogy a teljes összeget, a kamatokat is beleértve, azaz 720 579,90 eurót ki kell fizetni az IPK részére, másrészt pedig a kompenzációs kamatok összegét, amelyek kifizetéséről határozott, azaz 158 618,27 eurót, az Európai Központi Banknak (az EKB) és az

EKB elődjének, az Európai Monetáris Intézetnek (EMI) a fő refinanszírozási műveletekre megállapított kamatlábának megfelelően számolta ki. A Bizottság egyébiránt megállapította, hogy e kamatot 18 000 euró és 31 961,63 euró összegre számította 2007. május 18-tól, valamint 212 000 euró összegre 1994. január 1-jétől 2011. október 31-ig.

11 2011. október 17-i levelében az IPK – többek között az EUMSZ 296. cikkre tekintettel – vitatta a megtámadott határozat jogszerűségét, és kérte, hogy a Bizottság 2011. október 31-ig közölje vele az említett határozat jogalapját, a kamatok „kompenzációs", nem pedig „késedelmi" minősítésének indokolását, a kifizetendő összegek minden egyes részére alkalmazott pontos kamatlábat, és hogy az EKB és az EMI fő refinanszírozási műveletekre megállapított kamatlábát miért nem növelte meg a Bizottság 3,5 százalékponttal.

12 2011. október 25-i levelében a Bizottság pontosította, hogy a vitatott határozat az EUMSZ 266. cikken alapult. Úgy érvelt továbbá, hogy nem kell késedelmi kamatot fizetnie, mivel a szóban forgó pénzügyi támogatásra alkalmazandó, az Európai Közösségek általános költségvetésére alkalmazandó 1977. december 21-i költségvetési rendelet módosításáról szóló, 1990. március 13-i 610/90/Euratom, CECA, EGK tanácsi rendelettel (HL L 70., 1. o.) módosított „1977-es költségvetési rendelet" nem írt elő szabályokat a kedvezményezett javára történő kamatfizetés vonatkozásában. Ugyanígy az 1977. december 21-i költségvetési rendelet egyes rendelkezéseinek végrehajtására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1993. december 9-i 3418/93/EK, Euratom, ESZAK bizottsági rendelet (HL L 315., 1. o.) csak a pénzügyi támogatásra vonatkozó szerződés aláírását követően lépett hatályba, és mindenesetre az említett rendelet 94. cikkének (1) bekezdése csak a Bizottság által kibocsátott fizetési kérelmekre vonatkozott nem pedig ellenkező esetre (lásd továbbá az ugyanezen rendelet XIV. címét és 92. cikkét). Egyébiránt az Európai Közösségek általános költségvetésére alkalmazandó költségvetési rendeletről szóló, 2002. június 25-i 1605/2002/EK, Euratom tanácsi rendelet (HL L 248., 1. o.) valamint az 1605/2002 rendelet végrehajtására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2002. december 23-i 2342/2002/EK, Euratom bizottsági rendelet (HL L 357., 1. o.) nem alkalmazható a hatálybalépésük, azaz 2003. január 1-je előtt aláírt szerződésekre. Az ítélkezési gyakorlatból azonban világosan kitűnik, hogy a Bizottság köteles a megsemmisítést kimondó ítélettel összhangban kompenzációs kamatokat fizetni. A Bizottság tehát az EKB és az EMI által megállapított kamatlábaknak megfelelő kamatok fizetéséről határozott a fizetendő teljes összeg minden egyes része vonatkozásában, a levélhez csatolt mellékletben szereplő táblázatban foglalt számítás szerint. E táblázatban a Bizottság az EKB fő refinanszírozási műveletekre megállapított kamatlábát figyelembe véve számította ki a kamatokat a fenti 3. pontban foglalt követelés minden egyes része vonatkozásában 2011. július 13-ig. E tekintetben a Bizottság pontosította, hogy a késedelmi kamat alkalmazását engedélyező szabály hiányában nem kellett a kamatlábat 3,5 százalékponttal növelni. Végül a Bizottság megállapította, hogy az IPK által a levelére adott válaszig felfüggeszti a kifizetéseket.

13 2011. november 3-i levelében az IPK tájékoztatta a Bizottságot arról, hogy álláspontja szerint az utóbbi által adott indokolás elegendő az EUMSZ 296. cikkben foglalt feltételek teljesítéséhez, és felhívta a Bizottságot „a [javára] történő kifizetések megkezdésére".

14 2011. november 18-i levelében a Bizottság egyrészt visszaigazolta az IPK 2011. november 3-i levelének kézhezvételét, amely levélben az IPK elfogadta az előbbi magyarázatát, és felhívta az 720 579,90 eurót kitevő összeg kifizetésének megkezdésére, másrészt pedig megállapította, hogy a fizetést 2011. november 16-án engedélyezték. Végül a Bizottság megállapította, hogy álláspontja szerint az IPK-nak minden, a fenti 2. pontban hivatkozott 2011. április 15-i ítélettel kapcsolatos követelése teljesen és visszavonhatatlanül megszűnt e fizetés következtében.

15 2011. november 22-én 720 579,90 eurót kitevő összeg jóváírásra került az IPK-nak a Stadtsparkasse Münchennél lévő számláján.

16 2011. november 30-i levelében az IPK válaszolt a Bizottság 2011. november 18-i levelére. Először is hangsúlyozta, hogy a 2011. november 3-i levele nem a Bizottság által nyújtott indokolás tartalmának elfogadását jelenti, hanem annak kijelentésére korlátozódik, hogy ezen indokolás elegendő az EUMSZ 296. cikkben foglalt követelmények teljesítéséhez. Az IPK ezt követően állította, hogy a 2011. október 25-i levélben foglalt indokolás jogilag hibás volt. Ugyanis az IPK szerint a kamatok e levél szerinti kiszámítása nem összeegyeztethető a Bizottság által hivatkozott állandó ítélkezési gyakorlattal, amley szerint az EKB által a fő refinanszírozási műveletekre megállapított kamatláb mindegyikét meg kell emelni 2 százalékponttal. Ennélfogva az IPK arra kérte a Bizottságot, hogy 2011. december 9-ig az IPK-ra alkalmazott kamatok 2 százalékponttal történő emelésével vizsgálja felül a kamatok kiszámításának általa alkalmazott módját, máskülönben az IPK megsemmisítési keresetet indít a vitatott határozattal szemben.

17 A Bizottság nem válaszolt az IPK-nak az előírt határidőn belül.

Az eljárás és a felek kérelmei

18 A Törvényszék Hivatala által 2011. december 22-én iktatott keresetlevéllel az IPK benyújtotta a jelen keresetet.

19 Mivel a tanács egyik tagja akadályoztatva volt, a Törvényszék elnöke az eljárási szabályzat 32. cikkének 3. §-a alapján más bírót jelölt ki a tanács létszámának kiegészítése érdekében.

20 2012. április 16-án a Törvényszék az eljárási szabályzat 47. cikke 1. §-ának megfelelően úgy határozott, hogy nem engedélyezi a második beadványváltást.

21 A Törvényszék Hivatalában 2012. április 30-án iktatott külön beadvánnyal, a Bizottság érvelését figyelembe véve az IPK az iratoknak a kompenzációs kamat és a késedelmi kamat tárgyában történő kiegészítésének engedélyezését kérte. 2012. május 8-i levelében a Törvényszék tájékoztatta az IPK-t arról a határozatáról, hogy engedélyezi a fent hivatkozott két kérdésre korlátozott válaszbeadvány benyújtását. Az IPK 2012. június 13-án benyújtotta e válaszbeadványt. A Bizottság 2012. július 24-én nyújtotta be viszonválaszát.

22 Az IPK azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot, annyiban, amenniyben a számára megítélt kamat összege csak 158 618,27 eurót tesz ki;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

23 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– az IPK-t kötelezze a költségek viselésére.

24 Az előadó bíró jelentése alapján a Törvényszék (első tanács) a szóbeli szakasz megindításáról döntött.

25 A felek szóbeli előadásait és a Törvényszék által szóban feltett kérdésekre adott válaszait a Törvényszék a 2012. november 28-i tárgyaláson meghallgatta.

A jogkérdésről

26 A vitatott határozat részleges megsemmisítése iránti kérelmének alátámasztására az IPK az EUMSZ 266. cikk megsértésére alapított azon egyetlen jogalapra hivatkozik, hogy a Bizottság hibát követett el a fizetendő kamatok kiszámításakor.

27 Az IPK megállapítja, hogy a vitatott határozatban a Bizottság elismerte kötelezettségét, hogy számára minden részt egybevéve 561 961,63 eurót fizessen a fenti 2. pontban hivatkozott 2011. április 15-i ítélet alapján. Elismerte e határozatban továbbá, hogy kamatfizetésre is köteles 1994. január 1-jétől a 212 000 eurót kitevő rész vonatkozásában, 2007. május 18-tól pedig a 318 000 eurót és a 31 961,63 eurót kitevő rész vonatkozásában. Az IPK szerint a Bizottság e fizetési kötelezettségei nem képezik tárgyát a jelen jogvitának, ily módon a vitatott határozat végleges. Mindazonáltal a Bizottság hibásan és az EUMSZ 266. cikket sértve számította ki a fizetendő kamatokat, egyrészt mivel nem növelte 2 százalékponttal az EKB és az EMI fő refinanszírozási műveletekre megállapított kamatlábait, amelyet mindhárom fent hivatkozott részre alkalmazott, másrészt pedig mivel nyilvánvaló hibát követett el a fenti 2. pontban hivatkozott 2011. április 15-i ítélet kihirdetésétől fizetendő késedelmi kamat kiszámításakor.

28 A Bizottság az IPK által hivatkozott egyetlen jogalap elutasítását kéri.

29 A Bizottság álláspontja szerint a kompenzációs kamatok fizetése csak arra irányul, hogy orvosolja a kár bekövetkeztének időpontja és az ítélet kihirdetése közötti időszakban az inflációs rátából eredő veszteséget. Az EKB fő refinanszírozási műveletekre alkalmazott kamatlába a tagállamokban az átlagos pénzromlás ellentételezésére irányuló kamatok Európai Unióban történő egységes kiszámítása érdekében kerül alkalmazásra, mivel az inflációs ráta tagállamonként eltér. Így a Törvényszék a T-88/09. sz., Idromacchine és társai kontra Bizottság ügyben 2011. november 8-án hozott ítéletében (EBHT 2011., II-7833. o.) egyértelmű különbséget tett a társaság székhelye – a jelen esetben Olaszország – szerinti tagállam szerint alkalmazandó kamatláb vonatkozásában.

30 Ezzel szemben az IPK Németországban telepedett le, ahol az átlagos pénzromlás alacsonyabb a fő refinanszírozási műveletekre alkalmazott kamatlábnál. Az 1994–2010-ig tartó időszakban e kamatláb néha jelentősen meghaladta a németországi inflációs rátát. Ugyanis a Bizottság szerint ezen időszak alatt Németországban az átlagos inflációs ráta nem 1,6% volt, míg a fő refinanszírozási műveletekre alkalmazott kamatláb átlagosan 3,3% körül volt. A Bizottság azt a következtetést vonja le, hogy ha már a fő refinanszírozási műveletekre alkalmazott kamatláb alkalmazásából jelentős előnyre tesz szert az IPK, amely előnyt el kell fogadni az egységes kamatláb alkalmazásának szükségessége okán, e növelésnek az lenne a következménye, hogy az IPK az infláció kétszeresének megfelelő kompenzációban részesülne. Ráadásul a fő refinanszírozási műveletekre alkalmazott kamatláb 2 százalékponttal történő növelése lehetővé tenné az IPK számára, hogy átlagosan az infláció több mint háromszorosának megfelelő kompenzációra tegyen szert (5,3% az 1,6%-kal szemben) mindenféle jogalap nélkül. Egyébiránt a németországi gazdasági helyzet nagyon eltér az olaszországi helyzettől, ahol az 1995–1996-ig és a 2002–2005-ig tartó időszakban, az inflációs ráta néha meghaladta a fő refinanszírozási műveletekre alkalmazott kamatlábat.

31 Márpedig az ítélkezési gyakorlat csak az infláció ellensúlyozását írja elő, nem pedig a fő refinanszírozási műveletekre alkalmazott kamatláb növelését igazoló kárpótlást, sem pedig a felperes azon lehetőségét, hogy pénzügyi előnyre tegyen szert valamely aktus megsemmisítésével. Márpedig ez az eset állna fenn, ha az IPK vonatkozásában a fő refinanszírozási műveletekre alkalmazott kamatlábnál magasabb kamatlábat alkalmaznának. A Bizottság szerint e gazdagodás jogtalan jellege annál is inkább nyilvánvaló, mivel az IPK rosszhiszemű hitelező, ami ellentétes az igazságosság és a méltányosság elvével. Ugyanis a fenti 2. pontban hivatkozott 2011. április 15-i ítéletben a Törvényszék megállapította, hogy az IPK összejátszásra irányuló megállapodást kötött a Bizottság egyik tisztviselőjével a vitatott pénzügyi támogatás megszerzése és megtartása érdekében (126., 144. és

145. pont), hogy szabálytalanul titkos információkhoz jutott (130. pont), félrevezető nyilatkozatokat tett, és ezt követően próbálta elrejteni a pénzügyi támogatás iránti kérelme benyújtása alapjának igazi körülményeit (134. pont).

32 A Bizottság vitatja továbbá, hogy felelős a késedelmi kamat megfizetéséért. A jelen ügyben a Bizottság nem tanúsított felróható magatartást, és kamatos kamat fizetésére sem kötelezték. Éppen ellenkezőleg, a Törvényszék megállapította, hogy az IPK többször is – részben huzamos ideig – felróható magatartást tanúsított, oly módon, hogy nem indokolt a kamatos kamat kiszámítása módszerének alkamazása. Sőt, ellentétes lenne az EUMSZ 310. cikk (5) bekezdése szerinti hatékony és eredményes pénzgazdálkodás elvével e felróható magatartás ilyen módszer alkalmazásával történő jutalmazása, amelynek tehát az EUMSZ 310. cikk (3) bekezdése szerint nincs jogalapja.

33 A Törvényszék előzetesen megállapítja, hogy a vitatott határozatban a Bizottság valóban elismerte, hogy 561 961,63 euró főösszegben adós az IPK-val szemben, amit a Törvényszék szóbeli kérdésére válaszolva megerősített a tárgyaláson, és ami a tárgyalás jegyzőkönyvében is felvételre került. A Bizottság elismerte többek között, hogy kompenzációs kamatok címén 158 618,27 eurót kitevő összeggel adós az IPK-nak, azaz összesen 720 579,90 eurót kitevő összeggel. Továbbá a tárgyalás során a Bizottság nem kérdőjelezte meg a fizetendő kamatoknak a főkövetéshez viszonyított kiegészítő jellegét.

34 E körülmények között a Bizottság azon érvelése, amely szerint lényegében egyrészt az IPK rosszhiszemű hitelező, másrészt pedig a Törvényszék a fenti 2. pontban hivatkozott 2011. április 15-i ítéletben megállapította az IPK felróható magatartását, nem alkalmas arra, hogy megkérdőjelezze a főkövetelés fennállását, sem pedig azt a tényt, hogy e tekintetben a Bizottság a vonatkozó szabályok szerint kiszámítandó kamatok fizetésére köteles. Így ezen érvelést mint hatástalant el kell utasítani, még ha feltételezzük is, hogy a *nemo auditur propriam turpitudinem suam allegans* elvére kívánt hivatkozni, amely szerint saját felróható magatartására előnyök szerzése végett senki sem hivatkozhat, amit egyébiránt a Bizottság a Törvényszék szóbeli kérdésére válaszolva tagadott. E tekintetben mindazonáltal pontosítani kell, hogy a Bizottság megközelítése a jelen esetben a fenti 2. pontban hivatkozott 2011. április 15-i ítélet téves értelmezéséből indul ki, amelyből nem tűnik ki, hogy köteles lenne visszatéríteni a szóban forgó pénzügyi támogatást az IPK részére. Ugyanis ebben az ítéletben a Törvényszék megerősítette a 2005. május 13-i határozatban foglalt, az IPK által elkövetett szabálytalanságokra vonatkozó ténymegállapításokat, amelyek főszabály szerint igazolták a szóban forgó pénzügyi támogatás megsemmisítését (128–145. pont), és az említett határozat megsemmisítésére szorítkozott a vonatkozó elévülési idő Bizottság által történő figyelmen kívül hagyása okán (147–166. pont). Ebből következik továbbá, hogy a vitatott határozat a szóban forgó főkövetelés egyetlen jogalapja.

35 Az IPK által hivatkozott egyetlen jogalap első részét, azaz a kompenzációs kamatok állítólagos téves kiszámítását illetően emlékeztetni kell arra, hogy az IPK álláspontja szerint e kamatokat az EKB által a fő refinanszírozási műveletekre megállapított kamatlábakhoz viszonyítva meg kellett volna növelni 2 százalékponttal. Márpedig nem vitatott, hogy a Bizottság csak az EKB által a fő refinanszírozási műveletekre megállapított kamatlábakat figyelembe véve számította ki 2011. október 31-ig a kamatokat, a 2 százalékpontos emelés nélkül, amint az a vitatott határozatban megállapításra kerül.

36 Így, amint az a fenti 33. pontban megállapításra került, a Bizottság nem vitatja, hogy az előírt szabályok szerint kompenzációs kamatokat kellett fizetnie az IPK-nak. Márpedig e tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlat elismerte, hogy elnevezésüktől függetlenül e kamatokat az EKB által a fő refinanszírozási műveletekre megállapított kamatláb 2 százalékponttal növelt értéke alapján kell kiszámítani (a Törvényszék T-171/99. sz., Corus UK kontra Bizottság ügyben 2001. október 10-én hozott ítéletének [EBHT 2010., II-2967. o.] 64. pontja, a T-160/03. sz., AFCon Management Consultants és társai kontra Bizottság ügyben 2005. március 17-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-981. o.] 130–132. pontja és a fenti 29. pontban hivatkozott Idromacchine és társai kontra Bizottság

ügyben hozott ítéletének 77–80. pontja). Így, amint az IPK érvel, minden esetre alkalmazandó átalánynövelésről van szó, anélkül hogy konkrétan meg kellene állapítani, hogy e növelés az adott időszakban indokolt-e a hitelező letelepedése szerinti tagállamban fennálló pénzromlás tekintetében.

37 Nem vitatott, hogy a fenti 29. pontban hivatkozott Idromacchine és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítéletben (77–79. pont) a Törvényszék megállapította először is, hogy figyelembe kell venni a pénzromlást, amelyet tükröz az Eurostat (Európai Statisztikai Hivatal) által az érintett időszakra vonatkozóan az e társaságok székhelye szerinti tagállamban mért inflációs ráta. A Törvényszék mindazonáltal ezt követően egységesen alkalmazta a megítélt kompenzációs és a késedelmi kamatokra a 2 százalékpontos átalánynövelést, a kompenzációs kamatokat illetően az ítélet kihirdetéséig, azaz 2011. november 8-ig, a késedelmi kamatok tekintetében pedig később. Egyébiránt e tekintetben az IPK jogosan hivatkozik arra, hogy a 2 százalékpontos az egységes átalánynövelés e másik ügyben nem függött az adott időszak tényleges inflációs rátájától Olaszországban, ahol az Idromacchine letelepedett, mivel – amint arra a Bizottság maga is hivatkozik beadványaiban – ezen inflációs ráta csak 2010-ben és 2011-ben volt magasabb az EKB kamatlábánál. Márpedig, ha a Bizottság által előadott feltevés – amely szerint a megítélendő kompenzációs kamatok mértéke a tényleges inflációs rátától függ – helyes, a Törvényszéknek nem kellett volna alkalmaznia a 2 százalékpontos átalánynövelést a korábbi időszakra, mivel az említett időszak során az Idromacchine csak az EKB nem növelt kamatlábának alkalmazása révén megkapta a pénzromlás megfelelő ellentételezését.

38 Egyébiránt a Törvényszék nem vitatottan már úgy ítélte meg a késedelmi kamat kiszámítása összefüggésében, hogy az ilyen kamatok megfizetésének elmulasztása az Unió jogalap nélküli gazdagodásához vezet, ami ellentétes az uniós jog alapelveivel (lásd a fenti 36. pontban hivatkozott Corus UK kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 55. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Így a kamatláb 2 százalékpontos átalányemelése bármely kürölmények között az ilyen gazdagodás elkerülésére szolgál.

39 A fenti megfontolásokra tekintettel azt a végkövetkeztetést kell levonni, hogy a Bizottság tévesen mulasztotta el a fenti 3. pontban foglalt követelés három különböző részére alkalmazott kompenzációs kamatlábak megemelését, és helyben kell hagyni az IPK egyetlen jogalapjának első részét.

40 Egyetlen jogalapja második részének keretében az IPK azt állítja, hogy a Bizottságnak el kellett volna ismernie a fenti 2. pontban hivatkozott 2011. április 15-i ítélet kihirdetésétől számított késedelmi kamatot, és a követelés teljes összege alapján kellett volna azt kiszámítania, az ezen időpontig fizetendő kompenzációs kamatokkal növelve. Mindazonáltal nem vitatott, hogy a Bizottság sem az említett ítélet kihirdetése előtt, sem pedig utána nem vette figyelembe a késedelmi kamatot a fizetésnél, úgy vélve, hogy a vonatkozó szabályozás és ítélkezési gyakorlat alapján nem köteles annak megfizetésére.

41 E tekintetben elegendő emlékeztetni az állandó ítélkezési gyakorlatra, amely elismeri a Bizottságnak a késedelmi kamat fizetésére irányuló feltétlen kötelezettségét, különösen az Unió szerződésen kívüli felelőssége megállapítása esetében, az azt megállapító ítélet kihirdetését követően (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-104/89. és C-37/90. sz., Mulder és társai kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben 2000. január 27-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-203. o.] 35. pontját, valamint a fenti 29. pontban hivatkozott Idromacchine és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 79. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot), valamint a jogalap nélkül fizetett összegnek a megsemmisítést megállapító ítélet következtében történő visszakövetelése esetében (a fenti 36. pontban hivatkozott Corus UK kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 50. és azt követő pontjai). A Bizottság által felhozott egyetlen érv sem teszi lehetővé e főszabály szerinti kötelezettség megkerülését a jelen esetben, amelyben a 2005. május 13-i határozatot megsemmisítő, a fenti 2. pontban hivatkozott 2011. április 15-i ítélet következtében a Bizottság a vitatott határozatban elismerte, hogy köteles visszatéríteni az IPK részére a szóban forgó pénzügyi támogatás főösszegét. Éppen ellenkezőleg, a tárgyaláson, a Törvényszék szóbeli kérdésére válaszolva a Bizottság elismerte, hogy adós a késedelmi kamattal, amely a fenti 2. pontban hivatkozott 2011. április 15-i ítélettől esedékes, amely állítását felvették a tárgyalási

jegyzőkönyvbe. E feltételek mellett, meg kell állapítani, hogy a Bizottság köteles volt a fizetendő főösszeget a vitatott határozatban elismerteknek megfelelően, késedelmi kamattal növelni, amelyet a jelen ügyben, a felek e kérdésre vonatkozó kölcsönös megállapodása alapján a fenti 2. pontban hivatkozott 2011. április 15-i ítélet kihirdetésétől kell számítani, függetlenül azon ténytől, hogy az említett határozat képezi az alapügyben szóban forgó követelés egyetlen jogalapját (lásd a fenti 34. pontot).

42 Egyébiránt az IPK helyesen adja elő, hogy a Bizottságnak szintén a fizetendő főösszeg alapján a korábban felgyülemlett kompenzációs kamatokkal növelve kellett e késedelmi kamatot kiszámítani. Ugyanis, még ha a Törvényszék ítélkezési gyakorlata főszabály szerint nem is engedélyezi a követelés fennállását megállapító ítélet kihirdetése előtt felgyülemlett kompenzációs kamatok vagy a kihirdetés után felgyülemlett késedelmi kamatok tőkésítését, a Törvényszék mindazonáltal elrendeli az esedékes késedelmi kamatnak a korábban felgyülemlett kompenzációs kamatokkal növelt követelés főösszegének teljes kifizetéséig történő megállapítását (lásd ebben az értelemben a fenti 36. pontban hivatkozott Corus UK kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 64. és 65. pontját és a fenti 36. pontban hivatkozott AFCon Management Consultants és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 132. és 133. pontját). E megközelítés különbséget tesz tehát a pert megelőző kompenzációs kamatok és a per megindítása utáni késedelmi kamatok között, az utóbbiaknak figyelembe kell venniük a felgyülemlett teljes pénzügyi veszteséget, ideértve a pénzromlást is.

43 Következésképpen az IPK egyetlen jogalapjának második részét helyben kell hagyni, annyiban, amennyiben a Bizottság jogtalanul mulasztotta el a 2 százalékponttal növelt késedelmi kamat megfizetését, amely kamatot a követelés főösszege alapján kell kiszámítani, a korábban felgyülemlett kompenzációs kamatokat is ideértve, és a jelen ügyben – a felek e kérdésre vonatkozó kölcsönös megállapodása alapján – a 2011. április 15-i ítélet kihirdetésétől kell számítani.

44 A fenti megfontolások összességére tekintettel a keresetnekanélkül kell helyt adni, hogy szükséges lenne határozni arról, hogy a Bizottság megsértette-e az EUMSZ 266. cikket, és meg kell semmisíteni a vitatott határozatot annyiban, amennyiben az a fizetendő kamatok összegét 158 618,27 euróra korlátozta.

A költségekről

45 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.A Bizottságot, mivel pervesztes lett, az IPK kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács)

a következőképpen határozott:

1) **A Törvényszék megsemmisíti a 2011. október 14-i bizottsági határozatot [ENTR/R1/HHO/lsa – entre.r.l(2011)1183091] annyiban, amennyiben az e határozatban megállapított, az IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH-nak kifizetett kamatok összegét 158 618,27 euróra korlátozza.**

2) **A Törvényszék az Európai Bizottságot kötelezi a költségek viselésére.**

Azizi Soldevila Fragoso Frimodt Nielsen

Kihirdetve Luxembourgban, a 2013. április 10-i nyilvános ülésen.

Aláírások